

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ДЯВОЛСКИ ГРИЖИ

chitanka.info

Дяволът се протегна... Скука... Пълна скука... Колко хилядолетия вече наблюдаваше живота на тия горе, колко поколения се изредиха, колко войни успя да сътвори... И — нищо... Скука... Никакви промени в тия хора...

Да, имаше немало алчни, хищни, страстни, властолюбиви, че дори и жестоки и садисти... Но всичките елементарно повтарящи се, банални, често не по-различни от животните и птиците...

Обаче... Какво е това? Той се взря във вълшебното огледало... Някаква земя наред единия континент. Обикновени хора — с основната си грижа да оцеляват. Обикновена природа — значи от оня тип, за който хората казваха, че е Божествена. Обикновен град... И обикновен млад човек...

Нищо оригинално — нормално висок, нормално сложен, с нормална прическа, в нормални дрехи. На улицата всеки ден човек може да срещне стотици като него. А Дяволът виждаше хиляди във вълшебното огледало, когато започваше ежедневиия си оглед на Горния свят...

Обаче... В този младеж имаше нещо... Не, не по-различно от другите. Но по-особено...

Дяволът се позасмя. Щракна с палец и показалец, картината пред него замря, а в десния ъгъл на огледалото се появи човешка фигурка. Той се съсредоточи върху нея — оформи се женска фигура, красива, стройна, примамлива за нещастните едnodневки наоколо й...

Пак щракна и младата жена закрачи. Право към младежа. Който спря, долната му устна почти увисна, очите му самоволно се залепиха за момичето, краката се обърнаха сами на място и я последваха...

Натам беше лесно и Дяволът бързо превъртя времето напред. Така — двамата горе се срещат, запознават, младежът я следва възхитен и покорен, тя намеква за подаръци, след сватбата направо си иска... А после започва да поучава младежът как да намери пари — едва ли не му изнася уроци по дяволщина и дяволъци...

И той...

— Чакай! — едва не изрева на глас Дяволът...

Той отказва да я слуша... Отива в кръчмата... Пие и мисли... Тя го посреща, сочи му близката къща, където живеят богати хора... Той...

Той замахва с нож и я убива...

После отива и се предава...

Съд...

Разкаяние...

Смърт...

Сетне Дяволът повече не видя младежа. Очакваше го — пътят на подобните след разкаянието беше нагоре...

Лошо, лошо... — ядосваше се Дяволът...

Толкова хилядолетия, колко много зло пръсна по земята... И хората почти не се променяха...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.